

เมื่อโรงเรียนไม่สอน พ่อแม่ไม่พูด
แต่ชีวิตจริงบังคับให้คุณต้องรู้

แถมลูก ๆ
ที่พ่อแม่
ไม่สั่งสอน
เรื่องเงิน

ดร.ภูริต —
เหล่าศิรดาวร

BOOK & DIGITAL

สนับสนุนให้คนไทย
มี ebook ปกหนังสือ
มีคอร์สสอนผ่านออนไลน์
แบ่งปันความรู้
ขับเคลื่อนประเทศไทย

 สำนักพิมพ์ 7D Book & Digital

แด่ลูก ๆ ที่พ่อแม่ไม่สั่งสอนเรื่องเงิน

โดย ดร.ภูริต เหล่าศิริถาวร

ราคา 395 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแผ่นบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบ และวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ภูริต เหล่าศิริถาวร.

แด่ลูก ๆ ที่พ่อแม่ไม่สั่งสอนเรื่องเงิน .--
กรุงเทพฯ : เซเวนตี บুক , 2568. 352 หน้า.

1. การเงินส่วนบุคคล. I. ชื่อเรื่อง.

332.024

ISBN 978-616-8373-16-3

พิมพ์ครั้งที่ 1.-- ตุลาคม 2568

ประธานบริหาร

อวิชัย พิซผล

บรรณาธิการอำนวยการ

ศศ.ดร.ตฤณกร เกตุกุลพันธ์

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร

ปรียาภา พิซผล

ที่ปรึกษาด้านการตลาด

อิสระ โอภาปัญญาโชติ

ผู้จัดการฝ่ายสัมพันธ์ และเว็บไซต์ Creator

จิตาภา ฤทธิเทพ

กองบรรณาธิการ

ณัฐริกา หลิมไทยงาม

ออกแบบปก/จัดหน้า/วีดิทัศน์

ณัฐนันท์ ใจรินทร์

ฝ่ายการตลาด

ลิตาพัชร์ วุฒิไมตรีวงศ์

เครดิตภาพประกอบ

Design by Freepik

ภูมิใจสร้างสรรค์ และ จัดจำหน่ายโดย

บริษัท เซเวนตี บุก จำกัด

194/10 ถนนลาดพร้าว แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043

เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร 0-1055-56139-31-7 สำนักงานใหญ่

เมื่อโรงเรียนไม่สอน พ่อแม่ไม่พูด
แต่ชีวิตจริงบังคับให้คุณต้องรู้

แฉ่ลู่ก ๆ

ที่พ่อแม่
ไม่สั่งสอน
เรื่องเงิน

คำนำ

สำนักพิมพ์

ท่ามกลางวิชาความรู้มากมายที่เราสั่งสมมาตลอดชีวิต ยังมีบทเรียนราคาแพงอีกหลายบทที่ไม่เคยได้รับการสั่งสอนในรั้วโรงเรียน

เราเรียนรู้สูตรคูณตั้งแต่ประถม แต่กลับไม่มีใครสอนเราว่าการคูณดอกเบี้ยทบต้นนั้นทรงพลังแค่ไหน

เราถอดสมการคณิตศาสตร์ที่ซับซ้อนได้ แต่กลับไม่รู้วิธีคลี่คลายปมปัญหาหนี้สินที่รัดตัวเราจนแน่น

เราเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของโลก แต่กลับไม่มีใครสอนประวัติศาสตร์ของ “ความผิดพลาดทางการเงิน” ที่คนรุ่นก่อนเคยทำ

เมื่อก้าวพ้นจากโลกแห่งการศึกษาและเติบโตขึ้น โลกแห่งความจริงก็เข้ามาทักทายเราอย่างไม่ปราณี เงินเดือนก้อนแรกที่ดูเหมือนจะมากมาย แต่กลับหายไปในวันพรุ่งนี้ บัตรเครดิตที่เคยเป็นดังเพื่อนคู่ใจในยามฉุกเฉิน กลับกลายเป็นเจ้าหนี้ผู้โหดร้าย ความใฝ่ฝันที่จะได้ครอบครองอิสรภาพทางการเงิน กลับถูกกองหนี้สินบดบังจนมืด

เราไม่ได้ล้มเหลวเพราะไร้ความสามารถ หรือขาดความพยายาม แต่เรา
อาจจะล้มเหลว เพราะไม่เคยมีเข็มทิศทางการเงินที่ถูกตั้งตั้งแต่แรก

นี่ไม่ใช่เพียงตำราทางการเงินที่อัดแน่นด้วยข้อมูลและตัวเลขไว้วิญญาน
แต่คือบทเรียนชีวิตอันเข้มข้นที่ถ่ายทอดจากมุมมองของ ดร.ภูริต เหล่า
ศิริถาวร ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการเงิน ที่เคยผ่านทั้งความผิดพลาดและ
ความสำเร็จบนเส้นทางนี้มาแล้ว เขาไม่ได้กะเกณฑ์ให้คุณต้องเดินตาม
รอยเท้าใคร ไม่ได้ชี้หน้าให้คุณต้องทำอะไร แต่เขาจะคอยกระซิบเตือน
ตลอดทั้งเล่ม เพื่อให้คุณมองเห็นกับดักและหลีกเลี่ยงหลุมพรางที่เขาเคย
เจ็บปวดมาแล้ว

ขอให้ทุกบทเรียนในหนังสือเล่มนี้เป็นรากฐานในการสร้างความมั่งคั่งของ
คุณ และสร้างอิสรภาพทางการเงินในแบบที่คุณปรารถนาได้อย่างแท้จริง

คณะบรรณาธิการ
สำนักพิมพ์ 7D Book

คำนำ

ผู้เขียน

เราทุกคนเติบโตมาพร้อมบทเรียนมากมาย แต่มีบทเรียนหนึ่งที่ไม่
ใครเคยสอนเราเลย นั่นคือ “วิธีเอาตัวรอดจากหลุมพรางทางการเงิน”

ผมเชื่อว่าทุกคนที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คงมีคำถามในใจเกี่ยวกับ
“เงิน” ไม่มากก็น้อย บางคนอาจกำลังสงสัยว่า ทำไมถึงหาเงินได้เยอะ
แต่กลับไม่มีเงินเก็บ บางคนอาจกำลังเผชิญกับปัญหาหนี้สินที่ดูเหมือน
จะไม่มีวันจบสิ้น หรือบางคนอาจกำลังมองหาคำตอบว่า “อิสรภาพ
ทางการเงิน” ที่ใคร ๆ พูดถึงนั้น จริง ๆ แล้วมันหน้าตาเป็นอย่างไร และ
เราจะไปถึงจุดนั้นได้อย่างไร

ผมเองก็เคยมีคำถามเหล่านี้ในใจเช่นกัน และที่สำคัญ ผมเคยพลาด
เคยล้ม เคยเจ็บจากการตัดสินใจทางการเงินที่ผิดพลาดมานับครั้งไม่ถ้วน
ผมเคยคิดว่า “รายได้สูง” คือคำตอบของทุกอย่าง แต่กลับพบว่ามันไม่ใช่
ผมเคยมั่นใจในตัวเองจนลงทุนผิดพลาด และเสียเงินเก็บทั้งชีวิตไปใน
พริบตา ผมเคยปล่อยให้ “หนี้เล็ก ๆ” กลายเป็นหายนะใหญ่ที่เกือบ
ทำลายชีวิตผม

แต่ทุกความผิดพลาดเหล่านั้น ได้กลายเป็นบทเรียนที่มีค่ามากที่สุดในชีวิต และผมอยากแบ่งปันบทเรียนเหล่านี้ให้กับคุณ เพื่อที่คุณจะได้ไม่ต้องเจ็บซ้ำในแบบเดียวกัน

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นจากตำราเรียน หรือทฤษฎีที่ซับซ้อน แต่มันคือ “คำสารภาพ” จากคนธรรมดาคนหนึ่งที่เคยล้ม เคยเจ็บ และลุกขึ้นมาเรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเอง ผมได้รวบรวม 40 หลุมพรางทางการเงินที่ใคร ๆ ก็เสี่ยงจะตกลงไป พร้อมทั้งแนวทางป้องกันและแก้ไข เพื่อช่วยให้คุณมองเห็น “รูรั่ว” ทางการเงินของตัวเอง ก่อนที่มันจะขยายใหญ่จนกลายเป็นปัญหาใหญ่ในชีวิต

ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นเหมือน “พี่ชายข้างโต๊ะ” ที่คอยเตือน คอยแนะนำ และช่วยให้คุณเดินทางสู่เป้าหมายทางการเงินได้อย่างมั่นคงและปลอดภัย เพราะสุดท้ายแล้ว เป้าหมายสูงสุดของเราทุกคน ไม่ใช่แค่การมีเงินมากมาย แต่คือการมี “อิสรภาพทางการเงิน” ที่ทำให้เราสามารถใช้ชีวิตในแบบที่เราต้องการได้อย่างแท้จริง

ขอให้ทุกบทเรียนในหนังสือเล่มนี้ เป็นแสงสว่างที่ช่วยนำทางคุณไปสู่ชีวิตที่มั่นคงและมีความสุขครับ

ขอให้ทุกบทเรียนในหนังสือเล่มนี้ เป็นแสงสว่างที่ช่วยนำทางคุณไปสู่ชีวิตที่มั่นคงและมีความสุขครับ

ดร.ภูริต เหล่าศิริดาวร

สารบัญ

บทที่ 1

เรื่องเงินๆ ทองๆ ที่ “ความคิด” ของเราชอบเล่นตลก

(สนามสบที่ใหญ่ที่สุด...คือสนามสบในหัวของเราเอง)

- 1.1 “เรื่องแค่นั้นเอง จัดการได้น่า” ...เสียงในหัวที่อันตรายที่สุด
- 1.2 กับดัก “เดี๋ยวค่อยเริ่ม” ...โรคเลื่อนทางการเงินที่ร้ายกว่าที่คิด
- 1.3 เชื้อมั่นใน “สัญญาตัญญาณ” มากเกินไป จนไม่ดูข้อมูลจริง
- 1.4 ความกลัวที่จะ “ตกรถ” (FOMO) ที่ทำให้เราวิ่งเข้าไปติดตอย
- 1.5 อคติแบบ “เงินก้อนเล็กไม่เป็นไร” แต่หารู้ไม่ว่ามันคือรูรั่วของเรือ
- 1.6 ไม่แยก “ความรวย” กับ “การมีรายได้สูง” ออกจากกัน
- 1.7 มองข้ามพลังของ “ประกัน” คิดว่าเป็นเรื่องของคนซึ่กแล้ว
- 1.8 คิดว่าการลงทุนเป็นเรื่องของ “คนรวยเท่านั้น”
- 1.9 ไม่เคยทำ “งบการเงินส่วนตัว” เพราะคิดว่ามันน่าเบื่อและเสียเวลา
- 1.10 ประเมิน “ความเสี่ยง” ต่ำเกินไป เพราะมั่นใจในความสามารถตัวเอง

บทที่ 2

หลุมพราง “รายรับ-รายจ่าย” ที่มองไม่เห็น

(สนามสบของจริง...ในกระเป๋าสตางค์ของเรา)

- 2.1 Lifestyle Inflation: ยิ่งรายได้เยอะ ยิ่งใช้เยอะตามเป็นเงา
- 2.2 กับดัก “ของมันต้องมี” ...การให้รางวัลตัวเองที่บ่อยเกินไป
- 2.3 ไม่เคยต่อร่อง “เงินเดือน” หรือ “ค่าจ้าง” เพราะไม่กล้าพอ

- 2.4 จมอยู่กับ “หนี้บัตรเครดิต” จากการใช้จ่ายเกินตัว
- 2.5 การผ่อน 0% ที่ทำให้เราซื้อของที่ไม่น่าเป็นเต็มบ้าน
- 2.6 มองข้าม “รายจ่ายแฝง” เล็กๆ น้อยๆ ที่รวมกันแล้วน่าตกใจ
- 2.7 พังพารายได้จาก “แหล่งเดียว” เหมือนยื่นขาเดียวรอรวันล้ม
- 2.8 ไม่เคยบันทึกรายจ่าย เพราะคิดว่า “จำได้” อยู่แล้ว
- 2.9 การจ่ายเงินเพื่อ “ความสะดวกสบาย” ที่แพงเกินความจำเป็น
- 2.10 ไม่กล้าปฏิเสธ “การเข้าสังคม” ที่ต้องใช้เงินเยอะ

บทที่ 3

ลงทุนผิดที่ 10 ปีก็ไม่รวย

(ศิลปะแห่งการเดินเรือ...ในมหาสมุทรที่ก้างสวยงามและน่ากลัว)

- 3.1 ลงทุนตาม “กระแส” โดยไม่มีความรู้ของตัวเอง
- 3.2 ไม่เข้าใจ “ความเสี่ยง” ที่ตัวเองรับได้จริงๆ
- 3.3 เทรดบ่อยเกินไป เหมือนวิ่งไล่จับเงาตัวเองในสนาม
- 3.4 ไม่เคย “กระจายความเสี่ยง” ใส่ใจทุกพองในตะกร้าใบเดียว
- 3.5 รัก “หุ้นที่ขาดทุน” แต่รีบขาย “หุ้นที่กำลังไต่”
- 3.6 ไม่เคยทบทวน “พอร์ตการลงทุน” ของตัวเองเลย
- 3.7 จ่าย “ค่าธรรมเนียม” กองทุนแพงๆ โดยไม่รู้ตัว
- 3.8 คิดว่าการซื้อ “หอย” คือรูปแบบหนึ่งของการลงทุน
- 3.9 ไม่เข้าใจพลังของ “ดอกเบี้ยทบต้น”
- 3.10 เก็บเงินสดไว้ใน “บัญชีออมทรัพย์” มากเกินไป จนแพ้เงินเพื่อ

บทที่ 4

“หนี้” ไม่ใช่ผู้ร้ายเสมอไป...ถ้าเรารู้จัก และเข้าใจเขาดีพอ

(การตัดใจตรงจน...ก็พ้นธนาคารเรือของเราไว้)

- 4.1 ไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่าง “หนี้ดี” และ “หนี้เลว”
- 4.2 การ “รีไฟแนนซ์” ...คำสวยหรูที่อาจมีดอกจันซ่อนอยู่
- 4.3 คำประกันให้คนอื่น เพราะคำว่า “เกรงใจ” คำเดียว
- 4.4 จ่ายหนี้บัตรเครดิตแค่ “ขั้นต่ำ”...วงจรรูปภาพที่ไม่จบสิ้น
- 4.5 กู้เงินมา “ตามฝัน” ...ทั้งที่ยังไม่ได้วางแผนการเดินทางที่ดีพอ
- 4.6 ไม่เคยเปิดดู “รายงานสุขภาพทางการเงิน” ของตัวเองเลย
- 4.7 พยายาม “ออมเงิน” หรือ “ลงทุน” ทั้งๆ ที่ยังมี “หนี้ดอกเบี้ยยสูง”
- 4.8 การ “รวมหนี้” ...ดาบสองคมที่ต้องใช้อย่างระวัง
- 4.9 ไม่เคยคุยเรื่อง “หนี้สิน” กับคู่รักหรือคนในครอบครัว
- 4.10 ปล่อยให้หนี้ท่วมทัน...จนสุดท้ายต้องหนีหรือยอมถูกฟ้อง

บทที่ 5 (บทสุดท้าย)

“อิสรภาพทางการเงิน”... แผนที่สู่เกาะมหาสมบัติที่ชื่อว่า “ชีวิต”

(บทสรุปที่สร้างแรงบันดาลใจ...เพื่อตอบคำถามว่า “เรากำลังหมกมุ่นไปเพื่ออะไร?”)

- ภารกิจที่ 5.1 ค้นหา “เลขมหัศจรรย์” ของคุณ...ดาวเหนือที่นำทางชีวิต
- ภารกิจที่ 5.2 ออกแบบ “ชีวิตหลังอิสรภาพ”...เหตุผลที่แท้จริงของ
การเดินทาง

ภารกิจที่ 5.3 สร้าง “เครื่องยนต์แห่งอิสรภาพ”...จากความฝันสู่
ความเป็นจริง

บทส่งท้าย

จดหมายฉบับสุดท้าย...จากพี่ชายถึงน้องรัก

(ถึงเวลาที่น้องจะต้องออกเดินทางด้วยตัวเองแล้ว)

ภาคผนวก

เครื่องมือสำหรับนักเดินทาง...

การสร้าง “ตาข่ายนิรภัย” ให้กับชีวิต

(ใช้คลิस्ट์และเครื่องมือสำคัญ...สำหรับรับมือกับเหตุการณ์ไม่คาดฝัน
ในชีวิตจริง)

ตาข่ายฝันที่ 1 เรื่องเงินไม่เข้าใครออกใคร...โดยเฉพาะกับคนที่นอน

ข้างๆ เรา

(วิธีคุยเรื่องเงินกับคู่รัก...โดยไม่ให้จบลงด้วยการทะเลาะ)

ตาข่ายเงินที่ 2 “ร่ม” คันเล็กๆ ที่เชื่อว่าเงินสำรอง...ที่ต้องพกไว้ก่อน

ฝนจะตก

(วิธีสร้างและจัดการเงินสำรองฉุกเฉินที่ถูกต้อง)

ตาข่ายเงินที่ 3 “ภาษี” คือเรื่องที่ต้องจ่าย...แต่เราวางแผนให้จ่ายน้อย

ลงได้

(ความรู้พื้นฐานเรื่องการลดหย่อนภาษีที่ทุกคนต้องรู้)

ตาข่ายเงินที่ 4 คิดว่า “เกษียณ” เป็นเรื่องไกลตัว...จนเงยหน้ามาอีกทีก็

ถึงเวลา

(วิธีคำนวณเงินเกษียณแบบง่ายๆ และเครื่องมือช่วยวางแผน)

ตาข่ายเงินที่ 5 “พินัยกรรม” ...จดหมายรักฉบับสุดท้ายที่เราเขียนถึงคนรัก

(ความสำคัญของการวางแผนมรดก...แม้เราจะยังไม่รวย)

ตาข่ายเงินที่ 6 ประกันสุขภาพที่มี...อาจไม่พอสำหรับ “เหตุการณ์ใหญ่”

จริงๆ

(วิธีทบทวนความคุ้มครองและเลือกประกันที่เหมาะสม)

ตาข่ายเงินที่ 7 ระบุออกมสินให้ “ลูก” ...ที่ต้องเริ่มหยอดตั้งแต่วินนี้

(แนวคิดการวางแผนการเงินเพื่อการศึกษาบุตร)

ตาข่ายผีเสื้อที่ 8 เผลอคิดว่าตอนแก่...เราคงใช้เงินน้อยลง (ซึ่งส่วนใหญ่จะ
จะคิดผิด!)

(เรื่องของ “ค่าใช้จ่ายสุขภาพ” ที่จะเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล)

ตาข่ายผีเสื้อที่ 9 ลืมอัปเดต “คนสำคัญ” ในเอกสารต่างๆ

(เช็คลิสต์การเปลี่ยนชื่อผู้รับผลประโยชน์ในกรมธรรม์และกองทุน)

ตาข่ายผีเสื้อที่ 10 แอบหวังว่าจะมี “คนอื่น” มาดูแลเราตอนแก่

(ทำไมการพึ่งพาตัวเอง...จึงเป็นแผนการเกษียณที่ดีที่สุด)

บทที่ 1

เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ
ที่ “ความคิด”
ของเราชอบเล่นตลก

น้องรัก...เคยรู้สึกไหม

ว่าสมองของเรามันเหมือนมีสวิตช์หลายตัว?

สวิตช์ตัวหนึ่ง

เปิดใช้ตอนทำงาน เราจะฉลาด
หลักแหลมมาก แต่ก็ปัญหา
เฉพาะหน้าได้เก่ง คิดวิเคราะห์อะไร
ซับซ้อนได้หมด จนใครๆ ก็ชมว่า
เราเป็นคนเก่ง...

แต่พอเป็นเรื่องเงิน...ไอ้สวิตช์ตัวเดิมมันกลับปิด
ลงเฉยเลย แล้วมันก็ดันไปเปิดสวิตช์อีกตัวที่
ชื่อว่า “ความรู้สึก” “ความอยาก” หรือ “ความ
มั่นใจแบบแปลกๆ” ขึ้นมาแทน

บทนี้ พี่เลยอยากจะมาชวนคุย เรื่อง “กั๊กทางความคิด”

ที่คนฉลาดๆ อย่างเรานี่แหละ ชอบเดินเข้าไปติดกันนักต่อนัก มันไม่ใช่
ว่าเราไม่เก่งนะ แต่มันเป็นเพราะสมองของเรามันมีจุดบอด มีมุมอับที่
มองไม่เห็นซ่อนอยู่เต็มไปหมด

โดยเฉพาะเวลาที่อยู่ต่อหน้าเรื่องเงินๆ ทองๆ
ที่มันไม่ได้ใช้แค่ “เหตุผล” แต่มันใช้ “หัวใจ”
เข้ามาปะปนอยู่เสมอ

เราจะมาค่อยๆ
ส่องไฟฉายเข้าไปในมุมมืด
เหล่านั้นด้วยกันนะ...

เรื่องเล่าจากพี่ :

เพื่อนของพี่...ฮีโร่ในห้องผ่าตัด

พี่มีเพื่อนสนิทคนหนึ่งครับ เขาเป็นศัลยแพทย์ฝีมือดีที่พินับถือมากๆ เวลาพี่เห็นเขาอยู่ในห้องทำงาน หรือเวลาที่เขาเล่าเรื่องเคสยากๆ ให้ฟัง แวดตาของเขาจะเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและสติปัญญาที่น่าทึ่งมากๆ เขา คือฮีโร่ตัวจริงที่ช่วยชีวิตคนไว้มากมาย การตัดสินใจของเขาในเสี้ยววินาที หมายถึงลมหายใจของใครคนหนึ่งเลยนะ

ด้วยความเก่งและความทุ่มเทของเขา แน่ใจว่าเรื่องร้ายได้ก็ดีขึ้นตามไปด้วย เขาเป็นคนที่ใครๆ ก็มองว่าเป็นตัวแทนของ “ความสำเร็จ” เป็นคนที่น่าจะมีการตัดสินใจที่เฉียบคมในทุกเรื่องในชีวิต

จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่งที่เรานัดเจอกันที่ร้านกาแฟประจำ...

วันนั้นเขาดูเจียบไปนิดหน่อย พอพี่ถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วก็ยิ้มมุมปากนิด ๆ ก่อนจะพูดขึ้นมาว่า “พี่เพิ่งได้บท

เรียนราคาแพงมาเลย...เกี่ยวกับเรื่องการลงทุน”

เขาเล่าให้ฟังว่า เขาเพิ่งตัดสินใจลงทุนเงินก้อนใหญ่ไปกับธุรกิจสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีสุขภาพตัวหนึ่งที่เพื่อนแนะนำมา เขาบอกว่าพอได้อ่านแผนธุรกิจแล้วก็รู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะมันเป็นเทคโนโลยีที่ล้ำสมัย และอาจจะมาช่วยวงการแพทย์ได้จริงๆ ในฐานะคนในวงการ เขาเลยรู้สึกว่าเขา “เข้าใจ” มันดีกว่าคนอื่น

“พี่อ่านทุกอย่างเลยนะ

ทั้งเอกสาร ทั้งแผนงาน มันดูดีไปหมดเลย”

เขาล่า “พี่เลยมั่นใจมากกว่านี้แหละคือโอกาสที่ดี...จนไม่ได้ไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินจริงๆ จังๆ เลย”

เขาหยุดไปนิดหนึ่ง แล้วก็คนกาแพในแก้วซ้าๆ ก่อนจะพูดต่อ “สุดท้าย... พี่เพิ่งมารู้ว่าโปรเจกต์มันมีปัญหาภายในเยอะมาก และมันไปต่อไม่ได้จริงๆ เงินก้อนนั้น...ก็คงต้องปล่อยมันไป”

สิ่งที่พี่ประทับใจมากที่สุดคือ เขาไม่ได้โทษใครเลยนะ เขาแค่บอกกับพี่ด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า “พี่พลาดเองแหละ...ที่เอาความเชี่ยวชาญในสนามของเรา ไปตัดสินในสนามที่พี่ไม่มีความรู้จริงๆ...พี่แค่คิดว่าพี่พลาดพอที่จะมองมันออก”

น้องเห็นไหมครับ...เรื่องนี้มันสอนพี่ได้ดีมากๆ เลย ขนาดคนที่พี่นับถือว่าเก่งและรอบคอบที่สุดคนหนึ่ง ยังมี **“จุดบอด”** ทางความคิดได้เลย มันไม่ใช่เพราะเขาไม่ฉลาดนะ แต่เป็นเพราะ “ความมั่นใจ” จากความสำเร็จในเรื่องหนึ่ง มันแอบมาบดบังสายตาในอีกเรื่องหนึ่งโดยที่เราไม่รู้ตัว เรื่องของเพื่อนพี่คนนี้เลยเป็นเหมือนเครื่องเตือนใจชั้นดีว่า ความฉลาดในหน้าที่การงาน ไม่ใช่รับประกันความสำเร็จทางการเงินเลยจริงๆ

1.1

“เรื่องแค่นี้เอง จัดการได้น่า”... เสียงในหัวที่อันตรายที่สุด

เคยตามตัวเองไหม...ว่าระหว่าง “ความไม่รู้” กับ
“การคิดว่าตัวเองรู้” อะไรน่ากลัวกว่ากัน?

ภาพของ “เอ็ม”

โปรแกรมเมอร์หนุ่มดาวรุ่งลอยขึ้นมาในหัวพี่เลย...

เอ็มเป็นคนที่ไต่ดั่งเก่งมาก สามารถแก้บักที่คนอื่นหาไม่เจอได้ในเวลาไม่กี่ชั่วโมง เขาคือฮีโร่ของทีม เพื่อนๆ มักจะพูดเสมอว่า “เรื่องเทคนิคต้องยกให้เอ็ม” และเอ็มเองก็ภูมิใจกับมันมาก

วันหนึ่งในวงกินข้าวกลางวัน เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “ทุกคน เราเพิ่งลงเงินกับหุ้น IPO ตัวหนึ่งไป เป็นบริษัทเทคโนโลยีๆ เล็กๆ แต่น่าจะโตเร็ว ใครสนใจลองไปดูนะ”

เสียงในหัวของเอ็มดังขึ้นทันที...

“หุ้นเทคโนโลยี หรือ? เรื่องถนัดเราเลยนี่นา”

พอกลับมาถึงโต๊ะทำงาน เอ็มใช้เวลาพักเที่ยงเสิร์ชหาข้อมูลหุ้นตัวนั้น เขาอ่านข่าวสองสามชิ้น ดูเว็บไซต์ของบริษัทที่ออกแบบมาสวยงามทันสมัย แล้วก็คิดในใจว่า “อืมม ก็ดูดีนะ เป็นเทคโนโลยีที่เราเข้าใจได้ไม่ซับซ้อนอะไร” เขารู้สึกว่าเขา “เก๋” โมเดลธุรกิจของมันได้ในทันที

เขาไม่ได้โทรไปปรึกษาเพื่อนที่เป็นนักวิเคราะห์ ไม่ได้ไปเปิดอ่านบทวิเคราะห์เชิงลึกของโบรกเกอร์ ไม่ได้ขุดคุ้ยงบการเงินย้อนหลัง เพราะเสียงในหัวมันบอกเขาว่า

“เรื่องแค่นี้เอง...เงินแค่หมื่นสองหมื่น

ลองดูหน่อยจะเป็นอะไรไป เรามันสายเทคโนโลยีอยู่แล้ว

ยังงี้ก็เข้าใจดีกว่าคนอื่นแบบๆ...จัดการได้อยู่แล้ว”

เอ็มโอนเงินเข้าพอร์ตแล้วกดซื้อหุ้นตัวนั้นทันที เขารู้สึกฉลาด รู้สึกเหมือนเป็นนักลงทุนสายเทคโนโลยี ตัวจริง

สามเดือนต่อมา หุ้นตัวนั้นราคาตกลงกว่า 70% หลังมีข่าวว่าเทคโนโลยี
ที่บริษัทเคยโฆษณาไว้ มันทำไม่ได้จริงอย่างที่พูด เงินสองหมื่นบาทของ
เอ็มเหลือมูลค่าไม่ถึงหกพันบาท

มันไม่ใช่จำนวนเงินที่ทำให้เอ็มเจ็บปวดที่สุด

แต่เป็นความรู้สึก “เสียหน้า” กับตัวเอง

ที่คิดว่าตัวเองฉลาด แต่กลับพลาดในเรื่องที่ตัวเองคิดว่าถนัดที่สุด

เห็นไหมน้อง...อันตรายของคนฉลาดอย่างเอ็ม หรืออย่างเราๆ มันไม่ใช่
“การขาดความรู้” นะ แต่มันคือ “ภาพลวงตาของความรู้” ต่างหาก

เรามักจะเผลอเอาความเก่งกาจใน “สนาม A” (เช่น การเขียนโค้ด,
การรักษาคน, การตลาด) มาเป็นใบเบิกทางว่าเราจะเก่งในสนาม B, C,
D (เช่น การลงทุน, การเงิน, ภาษี) ไปด้วยโดยอัตโนมัติ สมองของเรามัน
ซีเกียจ มันชอบทางลัด มันเลยบอกเราว่า “เฮ้! นายเก่งเรื่องนั้นนะ เรื่อง
นี้มันก็คล้ายๆ กันแหละ ไม่ต้องพยายามมากหรอก”

นี่คือจุดที่อันตรายที่สุด

**เพราะโลกการเงินมันไม่สนหรอกว่าน้องเรียนจบอะไรมา
หรือมีตำแหน่งอะไรในที่ทำงาน ตลาดหุ้นไม่เคยให้
คะแนนพิเศษกับคนที่เป็นหมอหรือวิศวกร มันมีกฎของ
มันเอง มีภาษาของมันเอง และมันพร้อมจะลงโทษคนที่
ไม่เคารพกฎของมันอย่างเท่าเทียมกันเสมอ**

ความมั่นใจว่า “ฉันทฉลาดพอ”

มันจึงเป็นเหมือนผ้าที่ปิดตาเราไว้

ไม่ให้เห็นความเสี่ยงที่แท้จริงนั่นเอง

ลองถามใจตัวเองดูเจียบๆ นะ... “ครั้งสุดท้ายที่เราตัดสินใจเรื่องเงินโดยที่ไม่ได้ปรึกษาใครเลย...มันเมื่อไหร่กันนะ?” แล้วเสียงในหัวตอนนั้นมันบอกกับเราว่าอะไร? มันคือเสียงของความรอบคอบ หรือเสียงของความมั่นใจที่แอบเจอความประมาทเอาไว้วันดีๆ กันแน่?

พี่ไม่ได้บอกว่าเราต้องกลายเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเองนะน้องรัก แต่พี่อยากชวนลองใช้ “กฎ 24 ชั่วโมง” ดู

ง่ายๆ เลย...ก่อนจะตัดสินใจเรื่องเงินอะไรก็ตามที่มันอยู่นอกสายงานหรือความเชี่ยวชาญหลักของเรา ให้ “หยุด” คิดก่อนอย่างน้อย 24 ชั่วโมง

ใน 24 ชั่วโมงนี้ ไม่ต้องทำอะไรเลยก็ได้

แค่ปล่อยให้ความตึบตึ้นแรกมันจางลง

หรือจะใช้เวลานี้ไปทำสิ่งต่างๆ

แค่ข้อเดียวก็ได้คือ:

“หาหลักฐานที่มาหักล้างความคิดของตัวเอง”

ถ้าคิดว่าหุ่นตัวนี้ >> ดีแน่ๆ ลองไปหาบทวิเคราะห์ของคนที่ไม่แนะนำหุ่นตัวนี้มาอ่าน

ถ้าคิดว่ากองทุนนี้ >> ไข่เลย ลองไปหากองทุนอื่นที่คล้ายๆ กันมาเปรียบเทียบค่าธรรมเนียม

ถ้าคิดว่า >> “เรื่องแค่นี้เอง” ลองส่งคำตามนี้ไปให้เพื่อนที่รู้เรื่องกว่าเรา แล้วตามว่า “อើ เราคิดถูกหรือเปล่า?”

มันเป็นเหมือนการจ้าง “นายฝ่ายค้าน” มาอยู่ในหัวเราแป็บนึงนะ นื่อง มันอาจจะไม่ได้เปลี่ยนการตัดสินใจของเราเสมอไป แต่มันจะทำให้เราเห็นภาพที่รอบด้านขึ้นเยอะเลย

“

**ความฉลาดที่แท้จริง...ไม่ใช่การมีทุกคำตอบ
แต่คือความต่อมทนพอที่จะยอมรับว่า
เราไม่ได้รู้ทุกเรื่อง**

”

น้องรัก ถ้าเคยพลาดแบบเอ็ม พี่อยากจะบอกว่า ไม่ใช่เป็นไรเลยนะ มันเป็นเรื่องปกติมากๆ พี่เองก็เคยเป็น การยอมรับว่าเราเคย “มั่นใจเกินไป” ไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่มันคือสัญญาณของการเติบโตต่างหาก

วันนี้เราได้เรียนรู้แล้วว่า ความฉลาดของเรามันเหมือน “มิดทำครีว” ที่คมกริบ มันใช้หั่นผักในครีวได้ดีเยี่ยม แต่เราคงไม่เอามิดทำครีวไปใช้ ตัดต้นไม้ใหญ่ใช่ไหมล่ะ? เราก็คงต้องไปหา “เลื่อย” มาใช้แทน

การเงินก็เหมือนกัน วันนี้เราแค่รู้ตัวแล้วว่า เราต้องหา “เครื่องมือ” ที่ถูกต้องมาใช้ ไม่ใช่ใช้แค่ “ความมั่นใจ” เป็นอาวุธอย่างเดียว แค่นี้ก็ถือว่าเราเก่งขึ้นกว่าเมื่อวานเยอะแล้วนะ กอดตัวเองแน่นๆ แล้วเราไปกันต่อนะ

เรามาว่ากันต่อถึง “โรคเลื่อน”

ที่มันร้ายกว่าที่เราคิดกันเยอะเลย

1.2

กับดัก “เด็ยวค๋อยเริ่ม”... โรคเลื่อนทางการเงินที่ร้าย กว่าที่คิด

เวลาคือเพื่อนที่ดีที่สุดของคนๆ ที่เริ่มเร็ว...

และเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของคนๆ ที่ชอบพูดว่า
“เด็ยวค๋อยเริ่ม”

เพื่ออยากให้น้องลองนึกภาพตามนะ...
มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ “พลอย”

พลอยเป็นสาวออฟฟิศเก่งคนหนึ่งเลยล่ะ อายุ 28 ทำงานสายมาร์เก็ตติ้ง ชีวิตการทำงานของพลอยดูดีมาก เธอมีระบบระเบียบ จัดการโปรเจกต์ใหญ่ๆ ได้สบาย เพื่อนๆ และหัวหน้าต่างก็ชมว่าเธอเป็นคนมีความรับผิดชอบสูงแต่พอตัดภาพมาที่ชีวิตส่วนตัว โดยเฉพาะเรื่องการเงินมันกลับเป็นหนังคนละม้วน

ทุกสิ้นเดือน เวลาเงินเดือนเข้า พลอยจะเห็นโฆษณากองทุนลดหย่อนภาษีดังขึ้นมาในเฟซบุ๊ก หรือบางทีเพื่อนในทีมก็ชวนคุยเรื่องการซื้อกองทุน RMF/ThaiESG กัน...

ความคิดหนึ่งจะแวบเข้ามาในหัวของพลอยเสมอ...

“เออจริงด้วย...เราต้องเริ่มได้แล้วนะ อายุเท่านี้แล้ว”

เธอจะเปิดแก็บใหม่ในเบราร์เซอร์ขึ้นมาทันที

พิมพ์ชื่อกองทุนที่เพื่อนแนะนำ

แล้วก็เริ่มเลื่อนอ่านข้อมูล...แต่พอเจอศัพท์การเงินยากๆ หรือเห็นกราฟขี้นๆ ลงๆ ก็ดูน่าเวียนหัว

เสียงอีกเสียงหนึ่งในหัวก็จะดังขึ้นมา “โอ๊ย...ยุ่งยากจัง ไว้ก่อนแล้วกันนะ เดือนนี้งานยุ่งมากเลย เต็มเดือนหน้าค่อยมาศึกษาจริงจัง”

แล้วพลอยก็จะทำในสิ่งที่เราทุกคนคุ้นเคยกันดี...เธอเลื่อนเมาส์ไปกดปิด
แท็บกองทุนนั้นทิ้งไป แล้วเปิด Netflix ขึ้นมาดูซีรีส์เรื่องโปรดแทนพร้อม
กับบอกตัวเองว่า “ให้รางวัลตัวเองหน่อย ทำงานมาเหนื่อยๆ”

หนึ่งเดือนผ่านไป...

แล้วก็อีกหนึ่งเดือน...แล้วก็อีกหนึ่งเดือน...

“เดี๋ยวค่อยเริ่ม” ของพลอย ค่อยๆ กลายเป็น “เดี๋ยวค่อยเริ่มของปีหน้า”
โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ เวลาผ่านไปเร็วเหมือนโกหก แต่แผนการเงิน
ของพลอยยังคงว่างเปล่าเหมือนเดิม อยู่ที่จุดสตาร์ทที่เธอไม่เคยออกวิ่ง
เลยสักที

น้องว่าพลอยซีเกียดเธอ? พี่ว่าไม่ใช่...เรื่องนี้มันซับซ้อนกว่านั้นเยอะ
“โรคเลื่อนทางการเงิน” มันไม่ได้เกิดจากความซีเกียด แต่มันเกิดจาก
สงครามที่สู้รบกันในตัวของเราทุกวัน...นั่นคือสงครามระหว่าง “ตัวเรา
ในปัจจุบัน” กับ “ตัวเราในอนาคต”

“ตัวเราในปัจจุบัน” นะ เรา รู้จักเขาดีเลย เขาชอบความสบาย ชอบความ
สุขง่าย ๆ ที่จับต้องได้ทันที (อย่างการดูซีรีส์ หรือการเอาเงินไปซื้อปั๊งบัง)
การออมเงินหรือการลงทุนในวันนี้ มันคือ “ความเจ็บปวด” สำหรับเขา
เพราะมันหมายถึงเงินที่เขาจะใช้สร้างความสุขได้น้อยลง

ส่วนตัวเราในอนาคตนะสิ
เราแทบไม่รู้จักเขาเลย
เขาเป็นใครก็ไม่รู้
ที่อยู่ไกลออกไป

อีก 20-30 ปี
เป็นเหมือนคนแปลกหน้า

การเอาเงินไปให้คนแปลกหน้าคนนี้ มันเลย
เป็นเรื่องที่สมองของเราไม่ค่อยอยากจะทำ
เท่าไร

ดังนั้น การที่เราพูดว่า “เดี๋ยวค่อยเริ่ม”
มันไม่ใช่แค่การผัดวันประกันพรุ่ง แต่มันคือ
การที่ “ตัวเราในปัจจุบัน” ชนะสงคราม
ครั้งนี้ไปอีกหนึ่งวัน...และนำเศร้าที่เขาชนะ
บ่อยเกินไปหน่อย

ลองกระซิบถามใจตัวเองดูนะ... “ไอ้คำว่า ‘วันหลัง’ หรือ ‘วันหน้า’ ที่เราชอบพูดบ่อยๆ...เราเคยกำหนดใหม่ว่ามันคือวันไหนกันแน่?” แล้ว “ตัวเราในอนาคต” คนที่เราบอกว่าจะดูแลเขาอย่างดีถ้าวันนี้เขาเดินทางย้อนเวลากลับมาหาเราได้ เขาจะอยากบอกอะไรกับเรามากที่สุดนะ?

เข้าใจดีว่าการจะเริ่มวางแผนการเงินทั้งระบบมันดูเป็นเรื่องใหญ่โตน่ากลัว เหมือนจะป็นภูเขาเอเวอเรสต์...งั้นเราอย่าเพิ่งไปมองยอดเขาเลย น่องรัก เรามาลองใช้ “กฎ 2 นาที” กันดีกว่า

กฎนี้ง่ายมาก คือทำลายกำแพงของคำว่า “เดี๋ยว”

ด้วยการเริ่มต้นทำอะไรก็ได้ที่ใช้เวลาแค่ 2 นาทีพอ
ทำให้มันง่ายที่สุดในโลก จนไม่มีข้ออ้างที่จะไม่ทำ

เป้าหมายใหญ่ >> เริ่มลงทุนในกองทุนรวม

กฎ 2 นาที >> วันนี้แค่ “เปิดแอปธนาคาร แล้วลองกดเข้าไปดูเมนู ‘ซื้อขายกองทุน’ เฉยๆ” แค่นั้นพอ ไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องเลือก แค่กดเข้าไปดูให้คุ้นตา

เป้าหมายใหญ่ >> วางแผนเกษียณ

กฎ 2 นาที >> วันนี้แค่ “สร้างโพลเดอร์ใหม่ในคอมพิวเตอร์ แล้วตั้งชื่อว่า ‘แผนเกษียณสุขใจ’ “ จบเลย ยังไม่ต้องทำอะไรต่อ

เป้าหมายใหญ่ >> กำบัญชีรายรับรายจ่าย

กฎ 2 นาที >> วันนี้แค่ “โหลดแอปทำบัญชีที่เขาแนะนำกันมาติดเครื่องไว้” ยังไม่ต้องลงทะเบียน ยังไม่ต้องกรอกอะไรทั้งนั้น

เห็นไหมครับ มันง่ายมากจนน่าตกใจใช่ไหมล่ะ? แต่นี่แหละคือพลังของการเริ่มต้น มันจะค่อย ๆ ทลายกำแพงความกลัวในใจเรา และเปลี่ยนจากคนที่ไม่เคย “เริ่ม” ให้กลายเป็นคนที่ “เริ่มแล้ว” ได้ในที่สุด

“หนึ่งปีจากนี้

คุณอาจจะเสียดายที่ไม่ได้เริ่มในวันนี้”

น้องรัก ถ้าที่ผ่านมารเราเป็นเหมือนพลอย ไม่เป็นไรเลยนะ ปล่อยมันไปนะ อย่าโกรธตัวเองที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปเลย การรู้สึกผิดไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นมาหรอก

พี่อยากให้น้องลองมองแบบนี้ เวลาที่เสียไปมันคือ “ค่าเทอม” ที่เราจ่ายให้กับบทเรียนที่ชื่อว่า “พลังของเวลา” และวันนี้เราก็ได้เรียนรู้แล้วว่ามันสำคัญแค่ไหน

ไม่ต้องเสียใจกับ “เมื่อวาน” ที่ผ่านไป และไม่ต้องกังวลกับ “วันพรุ่งนี้” ที่ยังมาไม่ถึง แค่ขอบคุณตัวเองที่กล้าพอจะคิดถึงเรื่องนี้ใน “วันนี้” ก็ยอดเยี่ยมมากแล้ว ก้าวแรกเล็ก ๆ ขนาด 2 นาทีในวันนี้ มันสำคัญกว่าแผนการที่ยิ่งใหญ่ในวันพรุ่งนี้ที่เราอาจจะไม่ได้เริ่มมันเลยก็ได้มา

หายใจเข้าลึกๆ แล้วเราไปกันต่อนะ

พี่ว่าข้อนี้สำคัญมากเลยนะ

เพราะมันเป็นกับดักที่คนเก่ง ๆ

คนที่มีความคิดสร้างสรรค์อย่างเรา ๆ เนี่ย

ตกหลุมกันง่ายที่สุดเลยละ

1.3

เชื่อมั่นใน “สัตยชาติญาณ” มากเกินไป จนไม่ดูข้อมูลจริง

สมองของเราถูกสร้างมา

ให้อยู่รอดในทุกๆวัน

ไม่ใช่ในตลาดหุ้นวอลล์สตรีท แล้วทำไมเราถึง
ยังใช้ “สัตยชาติญาณ” แบบเดียวกันในโลกสอง
ใบที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง?

พ็อบอยากเล่าเรื่องของ “พ็อบ” ให้ฟัง

พ็อบเป็นรุ่นพี่ที่พ็อบนับถือมาก เขาเป็นครีเอทีฟไดเรกเตอร์ในเอเจนซีโฆษณาชื่อดังของประเทศนี้เลยนะน้อง ถ้าพูดถึงเรื่อง “สัญชาตญาณ” แล้วละก็ พ็อบคือเบอร์หนึ่งในวงการ เขาแค่เห็นโลโก้ แคมเปญ หรือหนังโฆษณาไม่กี่วินาที เขาก็สามารถ “รู้สึก” ได้ทันทีว่ามันจะปังหรือจะพัง เพื่อน ๆ เรียกพลังของเขาว่า “เซนส์เทวดา”

ที่ทำงานของพ็อบนะ สัญชาตญาณของเขาคือทุกอย่าง มันคือเครื่องมือทำมาหากินที่สร้างผลงานระดับรางวัลมานับไม่ถ้วน เขาเชื่อมั่นในความรู้สึกของตัวเองมากกว่าข้อมูลในสเปรดชีตใด ๆ และส่วนใหญ่มันก็ถูกต้องเสมอ

ปัญหาคือ พ็อบดันพกเอา “เซนส์เทวดา” ของเขา ออกมาจากออฟฟิศ แล้วเดินดุ่ม ๆ เข้าไปในสนามการลงทุนด้วย

วันหนึ่ง พ็อบกำลังเลื่อนมือถือดูข่าวไปเรื่อย ๆ แล้วเขาก็ไปสะดุดตากับบริษัทหนึ่งที่ทำอาหารแพลนต์เบส (Plant-based) แบรินด์น้องใหม่ที่กำลังมาแรงมาก แพ็กเกจจิ้งสวยเลิศเลอสไตล์มินิมอล สตอรี่ของแบรินด์ก็จับใจสุดๆ “เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า และเพื่อโลกที่ดีขึ้น”

ทันใจนั่นเอง สวิตซ์ “เซนส์กวดา” ของพีป็นก็เปิดทำงาน

เขารู้สึก “คลิก” กับแบรนด์นี้ทันที มันเหมือนกับตอนที่เขาเจอไอเดียโฆษณาดี ๆ เลย ความรู้สึกมันบอกว่า “นี่แหละ จะมาแน่ๆ” เขานึกเห็นภาพคนรุ่นใหม่ต่อคิวซื้อสินค้า นึกเห็นภาพดารานินฟลูเอนเซอร์รีวีวสินค้าตัวนี้เต็มโซเชียลมีเดียไปหมด ภาพในหัวมันชัดเจนมาก

พีป็นไม่ได้เสียเวลาไปกับการเปิดดูงบการเงินที่เต็มไปด้วยตัวเลขน่าปวดหัว เขาไม่ได้ไปค้นคว้าบริษัทมีหนี้สินเท่าไร หรือมีกระแสเงินสดเป็นบวกหรือยัง เพราะ “ความรู้สึก” มันบอกเขาไปหมดแล้วว่านี่คือผู้ชนะ

เขาตัดสินใจเอาเงินเก็บก้อนใหญ่ที่สะสมมานานไปลงทุนกับหุ้นของบริษัทนี้ เขาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังอย่างตื่นเต้นว่า “ตัวนี้พีรู้สึกได้เลยว่าจะบ๊อง มันมีสตอรี่ มันจับใจคนยังใจก็รุ่ง!”

ในช่วงแรก ทุกอย่างดูเป็นไปตามที่พีป็นคิดจริงๆ หุ้นขึ้นเอาๆ เพราะกระแสโซเชียลดีมาก แต่แล้วไม่ถึงปีความจริงก็ปรากฏ

บริษัทประกาศผลประกอบการขาดทุนยับเยิน เพราะถึงแม้แบรนด์จะดูดี แต่เบื้องหลังกลับมีการจัดการที่ย่ำแย่ ต้นทุนการผลิตสูงลิ่ว